

עא:

אלו דברים פרק ששי פסחים

מסורת הש"ס

עין משפט
גזר מוצה(א) וי"ט חו"ט לקמן עב.
ד"ה שט"ז.

תורה אור השלם

1. ולא יראה לך שאר
בכל גבול שבעת ימים
ולא ילין מן הקשר אשר
תובח בערב ביום
הראשון לבקר.

2. ואם נדר או נדבה וכן
קרבנו ביום הקריבו את
זבחו יאכל ומוקדח
ורקוקו ממנו יאכל.
ויקרא ז טז

הנהגות הב"ח

(א) י"ט ד"ה כשהוא
אומר וי"ט למיכתב נדר או
נדבה: (ב) שם ד"ה למיכתב
וי"ט לקמיה מפרש כחיי:

מוסף רש"י

שלא לאוכלו. למחל
ולקמן שאין יסילין למחל
סוף ולין מטיין לחסר
אלא הן גמלי' וי"ט
ושלא למגניין. ימט
עלי חבורה זו ושטחו
לסם חבורה אחרת ושטחו
לעירלין. ישרלל שטחו
לחור מחמת מילה וכן
שטחין מלחטל פסח.
דכתיב כל ערל לא יאכל
טו ושטחו. ולשטחין. נמי
אסורים בקדשים וזכתיב
על אכילתן ושטחו.

א נמי פ"י מהל' קרבן
פסח ה' יג:
ל' ב ג מ"י פ"ב מהל'
שננות הלכה י' ו' ו'
ט"ו מהלכות פסח
המוקדש הלכה י'
ל' ד מ"י פ"ב מהל'
ל' ב ג מ"י פ"ב מהל'
ל' ב ג מ"י פ"ב מהל':

רבינו חננאל

לימד על חגיגת י"ד
שנאכלין לשני ימים ולילה
אחד כ"ר. אמר מ"ר או
אני אלא בקר ראשון והא
אמרת כשהוא אומר ביום
הראשון לבקר הרי בקר
שני אמור. אמר רבי קאמר
או אינו אלא בקר ראשון
ובשני חגיגת הכתוב
מכר אחד חגיגת ארבעה
עשר ואחד חגיגת ט"ו וזו
לבושין וזו לבוקרה. הרי
אמר אלא חגיגת דחיתין
דהתם ונת"כ נפרשת לו את אהרן
משמע דהוא כפי' ר"י דדרש החס
הא קרא דנדר וזה תורת שלמיו
לשלמים הנאכלים מחמת פסח ובתור
הי' מימייהוה דשמתין ודרש מלא
לין מן הכשר אשר מונח בערב וי'
חגיגה הנאכלת עס הפסח הכתוב
מכר שחלל לשני ימים ולילה אחד
חלל משמע דהוא דלעיל איירי
במותר הפסח שקרב שלמים:

והאריך כוליה קרא לחגיגת י"ד.
מיתה לרש"י כיון דכולי
קרא בחגיגת י"ד איירי ומאי בקר בקר
שני א"כ תאכל לשני ימים ושני לילות
דקרא משמע שאינה נפסלת עד בקר
שני אכל ליל בקר שני נאכלת:
כל היכא דכתב בקר סתמא בקר
ראשון. מיתה לר"י דכסוף
ערכי פסחים (לקמן קכ): דריש בקר
בקר שני אף על גב דכתיב סתמא:
שמעת

או אינו אלא ליום ולילה. דהא בקר בוקרו של ט"ו קאמר:
כשהוא אומר ביום הראשון (לבקר). מכלל דנאכלת כל יום הראשון
של יום טוב וקאמר לבקר דלא תלין עד בקר שני: או אינו אלא
בקר ראשון. לקמיה פריך הי' חסידא דשמתין למימר מו הא אמרת
ביום הראשון חד ולבקר מרי: ומס

אני מקיים חגיגה הנאכלת לשני ימים.
דנפקא לך מקרא אחריתא דיש חגיגה
נאכלת לשני ימים ולקמן מפרש היכא
אשכחן וזאזיו חגיגה אני מקיימה
בשאר חגיגות חוץ מזה: כשהוא אומר
אם נדר. נאכלת שלמים שני ימים
אם נדר או נדבה וכן קרבנו ביום
הקריבו את זבחו יאכל וממחרת וגו'
הרי שני ימים ולילה שניתיים והוא
ליה למיכתב נדר (א) ונדבה אם נדר
למה לי ריבה אף שלמי חובה לאכילת
שני ימים: לימד על חגיגת י"ד
כו'. (ב) ולקמן מפרש כחיי משמע
ליה והשתא מפרש לה למתניתא והדר
אסיק אתקפטי' דתנא לבשר לא צעי
רשיתי: הכי קאמר או אינו. אלא

ליום ולילה והא דכתב ביום הראשון
לבקר מילתא אחריתי היא ובשני
חגיגות דיכר הכתוב חגיגה ארבעה
עשר ותמשה עשר זו לבוקרה וזו
לבוקרה והכי משמע קרא לא ילין
מכר חגיגת י"ד אשר מונח בערב
ותם ליה לבוקרה משמע ומחזקה
שמונה ביום הראשון דהיינו חגיגת
חמשה עשר לא ילין לבקר של ששה
עשר: דבר אחר. מנה ומה אני מקיים
חגיגה הנאכלת לשני ימים חוץ מזה
כלומר בחייו חגיגה חוץ מזה אני מקיים
את אשר אני מואל נאכלת לשני ימים
חגיגה הכי משמע את כולן והיכן
אני מואל כשהוא אומר אם נדר הרי
מלאכי שיש חגיגה נאכלת לשני ימים
ואזיו היא על כרחיך לימד על
חגיגת י"ד כ' והאך לימד דעל כרחיך
אזי נמי אם נדר בחגיגת ט"ו משמע
ליה דקילא דלינה נאה עס הפסח
שמעת בה מיהא דנאכלת לשני ימים
וביום הראשון לבקר על כרחיך לאו
אחגיגת ט"ו קאי אלא אהא שנת חונה
בערב ולימד דנאכלת כל יום
הראשון עד בקר שני: האי לחגיגת
חמשה עשר. אם נדר: והאך כול'.
ביום הראשון כדפרישי': וטעמא

דכתיב כו'. השתא מפרש אתקפטי' דלית תנא לבשר לא צעי רשיתי
בקר ראשון ואע"ג דבבשר קאי דקיל וכל שכן בקר דכתיב גבי חגי' ושמות ג' דלא צעי רשיתי והא דסמכיהו קרא מילתא אחריתי דרוש בה:
מתני' הפסח ששחטו בשבת שלא לשמו. וכסבור כשם שמותר לשמו כך מותר שלא לשמו: חייב חטאם. שחלל שנת בשוגג: אם אינו
ראויין. לפסח כגון עגל או איל בן שתי שנים או נקבה חייב עליו חטאת אם ועלמה ממנו שבת או כסבור שמותר לשחוט אחרים לשם
פסח בשבת דהא לאו טועה דכר מזה הוא דהכל יודעין שאין זה כשר לפסח: ואם ראויין הן. כגון שהוא שם בן שנה של שלמים ששחטו
לשם פסח דמתוך שטרוד וכו' נאכל לשחוט פסחו טעה בזה ולא טכר שהקדישו לדבר אחר: ר' אליעזר מחייב חטאם. אע"פ שטעה בדבר
מזה: ור' יהושע פוטר. דקסבר טעה בדבר מזה ועשה מזה כל דהו פטור מחיוב חטאת שבה וזה עשה מזה שהקריב קרבן וכל הזבחים
שזבחו שלא לשמן כשירין ואף הנשחטין לשם הפסח: ר' יהושע מכשיר להו בפרק תמיד נשחט (לעיל כג): מה אם פסח שמוסר. לשחטו
בשבת לשמו שיהיה את שמו מודית לי דחייב חטאת דקדקתי לעיל: ששינוי בדבר האסור. ששחטו לשם קרבנות אחרים שאסורין לשחוטן
בשבת: ששינוי בדבר המוסר. ששחטן לשם פסח שמוסר לשחוטן בשבת: אימורי יציור. קרבנות האמורין ציור בשבת כגון תמידין
ומוספין ויבחי שמוסרין לשחוטן שחטו אחרים שחטו חייב: שיש לכן קצבה. שאינו רואה אחרים הרבה עוסקין בקר וטרוד להחמיק במזה ואפילו שחט
הוא פסחו ככר ומלא וזה עומד בעורה וכסבור שהוא פסח ושחטו לשם מי שהוא וטעה על כך הלכך טועה בדבר מזה
הוא: ר' מאיר אומר. שהשחט אחרים כל שחטו שנה לשם אימורי יציור פטור: שחטו בשבת שלא לאוכליו. דפסקה פסול
הוא ונעלמה ממנו שבת או כסבור ששחט: שלא לאוכליו. לחולה ולקון חייב חטאת דלא ניתנה לידמות שבת אלא שחטתה וזו:
לאוכליו ושלא לאוכליו וכו' פטור. דהא פסח כשר הוא כדמתן בתמיד נשחט (לעיל כג). דמקלף אוכלין לא פסלי: שחטו ונמלא בעל
מוס חייב. דשוגג הוא ולא אנוס דהוה ליה לבקריה: ששחטו בעצמם את ידם. ממנו קודם שחטתה ונמנו על אחר: או שחטו
או שנטמאו. דעכשיו לא ניתנה לידמות שבת אלא: פטור. שאנוס הוא דלא היה יודע שכן ולא היה לו לבדוק על כך: גמ'

א

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones